

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reintje De Vos

Hendrik <Van Alkmaar>

Haarlem, 1826

De Koning wordt bevredigd door de vrouw van de Aap. Het proces van den man met den slang.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62132)

houden! Wie kan voor zulke schelmstukken op zijne hoede zijn!....”

Terwijl REINTJE deze woorden sprak, ging de Koning in zijn kabinet. Hij was zeer gramstorig en vertoornde zich ten hoogste, daar hij niet ten volle begreep, van welke zaken REINTJE sprak. — Hij dacht hem eenen smadelijken dood aan te doen.

De Koning wordt bevredigd door de vrouw van den Aap. Het proces van den man met den slang.

NOBEL vond in zijn kabinet de Koningin benevens de vrouw van den aap, Mevrouw VAN FIJNE-REUK. De Koning had, zoo wel als zijne gemalin, deze lief en zij stond bij beiden in groot aanzien. Dit kwam REINTJE thans bijzonder te stude. Zij was zeer geslepen en ervaren, en werd om hare wijsheid ongemeen vereerd; men ontzag haar, waar zij kwam.

Toen zij den Koning zoo vergramd zag, zeide zij. „Ik bid u, edel Heer! wil u niet zoo vertoornen. REINTJE behoort tot onze familie. Is hij niet voor het regt verschenen? Zijn vader plagt ten Hove in groot vertrouwen te staan, meer dan IZEGRIM en BRUIN, die thans met hun geslacht zoo hoog in aanzien zijn, maar weinig weten van vonnissen en regt.”

De

Gröt to wäfene hyr to hove,
 Bäter wan Ifegrim nu is geheten,
 Efte Brûn, wowol se nu fin befäten
 Sêr høg by ju mid öreme slägt;
 Dog weten se weinig fan ordel efte regt.

De koning sprak: horet mi byfunder:
 Dunket ju dat wäfen wunder,
 Dat ik deme deve Reinken bin gram,
 De Lampen kortes dat leven nam,
 Unde bragte Belline mede in den dans,
 Unde wil fik der sake entläggen gans?
 Därboven he nog myn gelede dor bräken!
 Hörde ji, wat klage se up öme spreken
 Fan roven, nemen unde deverye,
 Fan mörde unde ök fan forräderye?

De apinne sprak: gnädige here,
 Reinke werd belögen sêre!
 He is sêr klök, wo it ök gât,
 Darumme sint öme der sefe kwäd,
 Ji weten wol, des is nigt lange,
 Do hyr kwam de man mid der slange,
 Nemand konde desse beden
 Mid regtem regte fôr ju fheden:
 Men Reinke dede dat mid eren;
 Des prifede ji öm fôr alle den heren.

Alse de koning desse wôrde
 Fan der apinnen fus hörde,
 He sprak: dit is mi halv forgeten,
 Latet mi der sake weten;
 Dat lustet mi nog êns to horen.
 Ik wêt wol, de sake was forworen.
 Wete ji dé, sägget se hen.

De Koning hernam: „Verwondert het u, dat ik op REINTJE boos ben; op hem die onlangs LAMPE vermoordde en BELLIJN verraadde; nu wil hij van de geheele zaak niets weten. Verder heeft hij mijne vrede en vrijgeleide verbroken, en hebt gij het wel gehoord, waarvan men hem beschuldigt? — van roof en diefstal, van moord en van verraad!”

De Apin zeide: „Genadig Heer! REINTJE wordt boos belogen. Hij is kloek en slim, en hierom wordt hij door velen benijd. Het is u bekend, hoe onlangs de man met de slang hier kwam. Niemand konde het geschil tusschen hen beiden naar regten beslissen; REINTJE deed dit met eere, en gij hebt hem derhalve voor alle geprezen.”

Toen NOBEL deze woorden vernam, zeide hij: „Dit is mij half vergeten; kent gij de zaak, vertel ze; ik heb wel lust om ze nogmaals te hooren; ik weet wel, zij was zeer verward.”

Se sprak: mid juwen orlove fhal dat fhên.
 It is nu twe jâr, alse dat gefhag.
 Hyr kwam ein lintworm up einen dag;
 Desse fulve flange efte worm
 Klagede hyr mid grotene storm:
 Wo öm ein man entginge in dem regt,
 Dat öme twe mál was avgefägd.
 O'k was hyr jegenwordig de man.
 Alfus ging de klage êrsten an.
 De flange kröp dorg ein gat,
 Dâr ein strik was gefat
 By einen tûn, unde blêv fus behangen
 An eineme strikke fast gefangen.
 He moſte dat lyv dâr hävven gelaten;
 Men dâr kwam ein man defulve ſtraten.
 De flange rêp: ik bidde di,
 Lât di entfärmen, unde löſe mi!
 De man de ſprak: dat do ik geren,
 Wultu mi loven unde fwären,
 Dat du mi nigt dön wult kwád,
 Wente mi entfärmet dyn byfter gelât.
 De flange was des bereid,
 Unde fwör öme einen düren eid,
 Öm nümmer to fhaden in jenniger ſake.
 Do löſede he öm út deme ungemake.
 Se gingen toſamende einen wäg entlang;
 De flange was fan hunger krank,
 He fhôt tô na deme man,
 Unde wolde öme toriten unde äten dan.
 Mid nouwer nôd de man entfprang.
 He ſprak: is dit nu myn dank,
 Dat ik di halp út dineme fordrêt?

Dâr

Mevrouw van Fijnereluk antwoordde: „ Met uw verlof, zal ik de zaak verhalen. Twee jaren geleden, kwam hier een slang, die met grooten aandrang klaagde, hoe een man aan hem ontging, die hem tweemaal in regten was toegewezen. Die man was ook tegenwoordig en nu vernam men de klagte.

De slang was door een gat gekropen, waar in een strik was gezet. Zij wilde in eenen tuin komen en was alzoo in den strop blijven hangen. Hij zoude zeker zijn leven aldaar hebben moeten laten, maar daar kwam een man voorbij. De slang riep: ik bid u, ontferm u mijner! verlos mij! De man zeide: ik doe het gaarne, indien gij mij beloven en zweren wilt, dat gij mij geen kwaad zult doen. Met uwen treurigen toestand heb ik medelijden. — De slang was hiertoe genegen en beloofde met eenen duren eed, dat hij hem nimmer eenige schade zou aanbrengen, en toen verloste de man hem van zijn lijden.

Zij gingen te zamen den weg op; de slang was ziek van honger en schoot op den man toe, ten einde hem te wonden en daarna op te eten. De man ontsprong dit gevaar ter naauwernood, en zeide: is dit de dank, voor dat ik u uit het verdriet heb geholpen. Gij hebt mij een duren eed gezworen, dat gij aan mij geen leed zoudt
 1154 V 2 doen;

Där du mi sworest einen düren êd,
 Dat du mi nümmer woldest fhaden?
 De slange sprak: ik bin beladen
 Mid hunger, de mi bringet darto;
 Ik mag it forantwörden, dat ik do:
Lives nód brikt dat regt.
 Alse de slange dit hadde gefägd,
 Do sprak de man: ik bidde di,
 Dat du so lange mi gevest fry,
 Wente dat wi by etlike komen,
 De nigt umme fhaden este umme fromen
 Regt este unregt regt konnen fheiden.
 De slange sprak: so lange wil ik beiden,
 Se gingen fórd over einen graven;
 Där motte öm Plükkebüdel, de raven,
 Mid finem söne Kwakkelër.
 De slange sprak: komet hër!
 He säde öme al de fake hyrfan.
 De rave rigtede — to äten den man!
 He dagte mede up syn gelükke,
 He hadde ök gärne gehad ein stükke.
 De slange sprak: ik hävve gewonnen,
 Nemand kan mi des forgunnen!
 De man de sprak: nèn, nigt fulnode,
 Sholde mi ein rover wifen tom dode?
 O'k fhal he dat regt nigt spräken alleine:
 Ik ga mid di för fêr este teinë!
 De slange sprak: so ga wi dare!
 Do motte öm de wülv un de bare.
 De man stund mank dessen allen,
 He dagte: it wil sik hyr övel fallen!
 He stund mank fiven, he was de feste;

Nèn

doen? — De slang sprak: ik heb fellen honger; deze brengt mij daartoe. Ik kan verantwoord wat ik doe: *nood breekt wet.*

Toen de slang dit gezegd had, hernam de man: Ik bid u laat mij zoo lang vrij, tot dat wij bij eenigen komen, die zonder om voor of nadeel te denken, het regt van onregt kunnen scheiden. De slang zeide: zoo lang wil ik wachten.

Zij gingen voort over eene gracht; aldaar ontmoette hem de raaf PLUKKEBEURS met zijn zoon KWAKKELAAR. De slang riep: kom herwaarts; en hij legde hun de zaak voor. De raaf vonnisde: Eet den man. Hij dacht op zijn belang en had gaarne een stuk mede genoten. De slang zeide: ik heb het alzo gewonnen; niemand kan het in mij afkeuren. De man hernam: neen nog niet; zoude mij een roover ter dood verwijzen? Ook kan hij alleen geen regt spreken; ik ga met u voor vier of voor tien regters. De slang antwoordde: laten wij dan gaan.

Toen ontmoetten hen de beer en de wolf. De man stond alleen onder dezen en dacht, nu zal het mij euvel vergaan; alleen bij vijf anderen, die het mij geenszins goed meenen; zoo bevond hij zich bij den slang, de beide raven, den beer en den wolf in groot gevaar. De beide laatsten spraken onderling af, hoe zij de zaak

Nën fan dessen mēnde fyn bāste;
 De slange, bede raven, wulv unde bare,
 Hyrmank stund he in groter fare.
 De bare un de wulv, under fik beiden
 Do se desse fake fholden fheiden,
 Se sprōken: de slange mag doden den man,
 Wente hungers-nōd ging öme an.
Nōd unde dwang brikt eide unde truwe!
 Do krēg de man forge unde ruwe,
 Wente alle stunden se na sineme live.
 Do fhōt de slange na öme rive,
 Unde fhōt üt fyn kwade venyn;
 Dog entsprang de man mid groter pyn,
 Unde sprak: du dōst mi unregt grōt,
 Dat du sus staisst na mineme dōd;
 Du hāvst nog nēn regt to mi gehad.
 De slange sprak: worumme fāgstu dat?
 Di is twewārv gewifed dat regt.
 Do sprak de man: dat hāvven dé gefāgd,
 De fulven roven unde stālen.
 Mine fake wil ik deme koninge befālen.
 Bringet mi fōr öm, wat he dan fāgt,
 Dat do ik, it fy krum efte regt;
 Shal ik dan liden ungefōg,
 Ik hāvve't dānne nog kwād genōg.
 Do sprak de wulv mid deme baren:
 Dat fulve fhal di wedderfaren,
 De slange fhal anders nigt begēren.
 Se mēnden, kweme dit fōr de heren
 In den hov, dānne fholde dat regt
 So gān, alse se hadden gefāgd.
 Here, ik fāgge dit mid orlov:

beslissen zouden. Zij vonnisden: „ De slang mag „ den man dooden, want de hongersnood drijft „ hem daartoe. Nooddwang verbreekt eed en „ ttouw.” De man werd zeer bezorgd en be-
droefd. Zij stonden allen naar zijn leven.

De slang schoot op hem toe en spuwde zijn venijn uit; de man ontsprong het met groote moeite, en zeide: Gij doet mij groot onrecht, door mij alzoo naar mijn leven te staan. Gij hebt nog geen recht op mijn lijf. De slang hernam: Hoe kunt gij dit zeggen, daar mij het recht driemaal is toegewezen? De man: Dit is geweest door zulken, die zelf rooven en stelen. Ik wil mijne zaak aan de uitspraak van den Koning laten; breng mij voor hem, en zoo als hij beslist, daarin zal ik berusten, en het zij recht of onrecht, ik zal het dan lijden, al is het nog zoo erg. De wolf en de beer zeiden: hem zal hetzelfde lot wedervaren en de slang zal het niet anders begeeren. Zij meenden, dat, kwame de zaak voor de Heeren van het Hof, dan het vonnis zoo zoude geweest worden, als zij het hadden uitgesproken.

Zij kwamen, Mijn Heer de Koning! alzo in

V 4

het

Se kwemen mid deme manne in den hov,
 De slange, de bare, der raven twe,
 Unde der wülve kwemen dâr dre.
 Wente de wulv hadde dâr twe finer kinder,
 Desse deden deme manne den meiften hinder.
 Alse Idelbalg unde Nümmerfad
 Kwemen mid öreme fader, umme dat
 Se mēnden den man mede to äten.
 Se mogen fele, fo ji wol weten.
 Se huleden, unde weren plump unde gröv,
 Darumme forböde ji ön den hov.
 De man rēp an juwe gnaden,
 He klagede, de slange wolde öm fhaden,
 Dēm he gröte döged hadde gedân,
 Unde wo he wedder hadde entfân
 Sekerheid unde fware ede,
 Up dat he öm nenen fhaden dede.
 De slange sprak: dat is also,
 Des hungers nöd dwang mi dârto,
 De de gait boven alle nöd!
 Here, ji weren bekummerd gröt
 Umme de fake alfus gefägd,
 Dat ein islik kregē fyn regte regt.
 Juwe eddeligheit fag dat node,
 Dat men den man wifede tom dode,
 De fus bewifede hulpe in nöd;
 Ok dagte ji an den hunger gröt:
 Hyrumme gingen ji to rade.
 Meift räden fe to des mannes kwade,
 Up dat se mogten na öreme willen
 Den fulven man helpen fillen.
 Des hävve ji do altohand

het Hof; de man, de slang, de beer, de beide raven, en drie wolven, want de wolf had nog twee zoonen bij hem, van wien de man het meest te lijden had, te weten: HOLLEMAAG en NIMMERZAT; zij hielden zich bij den vader, omdat zij den man mede dachten op te eten; zij konden veel op, zoo als gij weet, en zij schreeuwden erg en waren lomp en grof, waarom gij ook aan hen den toegang tot het Hof verboden hebt.

De man riep tot u, en klaagde: dat de slang, aan wien hij grooten dienst had gedaan, en die hem bij duren eede beloofd had geen kwaad te zullen doen, hem wilde aanvallen. De slang zeide: dit is zoo; maar de honger drijft mij daartoe; zulk een nood gaat boven de wet.

Gij, Heer Koning! bevondt u verlegen, om deze zaak alzo te beslissen, dat elk zijn regt behield. Uwe edelmoedigheid zag het noode, dat men den man, die de hulp bewezen had toen de slang in nood was, ter dood zou brengen, en gij dacht ook hoe de honger knelde. Gij bragt de zaak in den Raad; de meesten adviseerden ten nadeele van den man, ten einde zij dan denzelfden mede zouden te lijve gaan. Gij hebt toen boden aan REINTJE gezonden; want hoe de andere ook spraken, zij konden de zaak niet naar regten beslissen, en dit meende gij van mijn Neef

Na Reinken fofte boden gefand.
 Wat de andern ôk fus reden,
 Se konden't dog nigt regte fheden.
 Dit lete ji alle Reinken forftân,
 Ji fpröken: dat regt fholde alfo gân,
 Alfe dat Reinke int bäfte rede.
 Reinke fprak mid grotem befhede:
 Here, latet uns gân tohand
 Där de man de flange fand.
 Sege ik den flangen in desser ftunden.
 Dat he alfo ftunde gebunden,
 So he was, do he öme fand.
 Dänne fpräke ik dat regt tohand.
 Alfus wârd de flange gebunden
 In alle der mate, fo he öm hadde funden,
 Unde ôk in de fulven ftede.
 Reinke fprak: nu fint fe bede,
 Islik fo he was toforen,
 Se hävven wer wunnen efte forloren.
 Dat regt wife ik ju nu fnel:
 De man mag nu, efte he wel,
 Den flangen löfen, unde laten fik fwären;
 Wil he ôk nigt, he mag mid eren
 Den flangen fus laten bunden ftân,
 Unde mag fry fine ftraten gân.
 Went de flange an öm untruwe wragte,
 Do he fe lös üt deme ftrikke bragte,
 Alfus hävt nu de man den kore,
 Gelyk fo he dit hadde tofore.
 Dit dunket mi wäfen des regtes fin;
 De it anders wêt, de fägge't hin.
 Sêt here, dit ordel dugte ju gôd

Un-

te mogen verwachten; gij bepaalde toen dat het regt alzoo zoude gaan, als REINAART het verftond.

Deze fprak met groote befcheidenheid: Mijn Heer! laten wij naar de plaats gaan, waar de man den flang vond; mogt ik dezen zien in dien toefland, en zoo als hij gebonden was, toen de man hem zag, dan zal ik fpoedig de zaak in regten kunnen uitwijzen.

De flang werd nu gebonden in alle deelen, zoo als de man hem had gevonden en ook op dezelfde plaats. REINTJE zeide: Nu zijn beide in gelijken toefland als te voren; niemand heeft iets gewonnen of verloren, en nu fpreek ik voor vonnis: dat de man den flang mag verlofen en op nieuw laten zweren; wil hij niet, hij mag den flang in banden laten en zijnen weg gaan. De flang heeft den man trouwloos behandeld, nadat de laafte hem uit den ftrik verlost had. Hij heeft het nu in zijne vrije keuze, gelijk te voren. Dit dunkt mij is naar regt gewezen; hij, die het beter weet, moge het zeggen.

Gij, Heer Koning! vindt dit vonnis goed en
ook

Unde ðk juweme rade , de by ju stød.
 Reinke ward do geprifed fêr,
 De man wârd kwyt , unde dankede ju fêr.
 Reinke is fêr klök fan sinne:
 Dit fulveste sprak ðk de koninginne.
 Se spröken , dat Ifegrim unde Brûn
 Weren gûd for einen fhampelûn ;
 Men frugtet se beide na unde fêrne ;
 By der fräterye fint se gêrne.
 It is wâr , se fint köne , stark unde grôt ,
 Men fan klokême rade hâvven se nèn nôd.
 Reinken råd is ju wol bekand ,
 Der anderen raden is men ein tand.
 Se dregen sik meist up öre starke ,
 Men wan men kumt mid ön to warke ,
 Unde wan men kumt mid ön to felde ,
 Ja , so möten herför de fhamelen helde.
 Hyr fint se fere stark fan mode ,
 Men dänne waren se agterhode.
 Fallen dâr fläge , so gån se striken ,
 Men de armen helde moten nigt wiken.
 Baren unde wulve fordärven de land ,
 Se agten wenig , wes hûs dâr brant ,
 Mogen se sik by den kolen warmen.
 Se laten sik ðk nigt entfarmen ,
 Mogen se men krigen fätte soppe.
 Den armen laten se nouwe de doppe ,
 Wan se ön der eijer hâvven beroved.
 On dunket bäst ör egen hoved.
 Men Reinke fos unde al fyn slägt
 Bedenken wysheid unde regt.
 Eft he sik nu wes hävt forfên ,

Sêr

ook uwe raden, die toen bij u waren. REINTJE werd zeer geprezen. De man werd ontflagen en bedankte u hoogelijk. REINTJE is kloek en wijs."

Dit laatste werd door de Koningin bevestigd. Zij betoogde verder, dat IZEGRIM en BRUIN goed waren voor aanvallers; zij worden gevreesd en zijn stout, groot en sterk. Zij zijn goed waar veel te eten valt, maar, waar wijze raad noodig is daar vallen zij te ligt. De wijsheid van REINTJE is u bekend; hunne advi-zen zijn niets waard. Zij vertrouwen alleen op hunne krachten, maar komt men met hen te velde en heeft men ze noodig, dan moet de gemeene man in het spits staan, dan vindt men hen in de achterhoede en hunnen moed gedaald; vallen er slagen, zij gaan op den loop. De arme hel- den mogen niet wijken. De beeren en de wolven bederven het land. Zij zien er niet na, wiens huis in den brand staat, wanneer zij zich maar bij de vlam mogen warmen.

Zij ontfermen zich over niets, als zij maar vette soepen hebben, en zij laten noode den dop aan de armen, wier eijeren zij eten. Zij zorgen alleen voor hun eigen hoofd. REINTJE DE VOS en die van zijn geslacht bedenken, wat wijsheid en regt is. Is het, dat hij zich ergens in ver- ziet, bedenk dat hij geen steen is. Indien gij wijzen raad begeert, dan kunt gij hem niet misfen; en hierom bidden wij, neem hem toch in genade aan."

De

Sét here , he en is jo nèn stèn !
 Wan ji nouwen råd begëren ,
 So kone ji finer nigt entbären.
 Hyrumme bidde wi , nemet öm to gnaden !

De koning sprak : ik wil mi beraden !
 Dat ordel ging so unde dat regt
 Fan der flangen , fo ji hävven gefägd ,
 Dat is jo wâr : men he is nigt gûd ,
 He is ein fhalk in finer hûd.
 Al mid wëne he maket forbund ,
 De bedrugt he alle tor lästen stund ;
 Dâr kan he sik dan so listigen údraien.
 Wulv , bare , kater , kanyn mid der kraien ,
 Allen dessen is he to behände ,
 Unde hävt int läste einen besheten ende.
 He dait öne fhaden , spot unde fhande ,
 Ja de eine lét ein ör to pande ,
 De ander ein oge , de dridde dat lyv.
 Ik wêt nigt , wo ji for dessen ketyv
 Sus bidden unde fallen öme by ?
 De apinne sprak : here , horet mi !

Gedénket dat Reinkens flägte is grôt.
 Mid des de koning upstöd ,
 Unde ging wedder út fan deme fale.
 Dâr beideden se finer altomale ;
 He sag dâr fele , de Reinken bystunden
 Fan finen angeboren frunden ,
 De Reinken to tröste dâr weren gekomen ;
 De ik nigt al hyr wil nomen.
 De koning sag an al syn grote geslägte ,
 De dâr weren komen to regte ;
 He sag ök to der anderen siden

De Koning sprak: „Ik zal mij beraden. Het vonnis werd zoo gewezen, als gij zegt; dat is wel waar, maar hij is alles behalve goed. Hij is een deugniet door en door. Allen, die zich met hem inlaten, komen er slecht af, en hij kan er zich altijd uitredder. Aan den wolf, beer, kater, konijn en kraai viel hij te slim en bij elk kwam het bekaaid uit. Elk hunner leed schade, schimp of schande; de eene verloor een oor, de ander een oog, de derde het leven. Ik weet niet hoe gij voor den booswicht nog bidden kunt en hem voorspreken.” — De Apin sprak: „Heer Koning verhoor mij, en bedenk dat REINTJE'S geslacht groot en talrijk is!”

De Koning stond op en ging weder uit de zaal naar buiten, waar alle dieren hem opwachtten. Hij zag er velen van REINTJE'S bloedverwanten, die hem bijstonden en gekomen waren om hem te troosten. Ik zal ze niet optellen. De Koning lette er op, hoe velen er van dit geslacht waren, en hij zag ook aan de andere zijde velen, die aan REINAART minder genegen waren.

Ver-

Fele, de Reinken nigt mogten liden.

De koning sprak: Reinke, hore mi nu,
 Wo kwam dat to, dat Bellyn unde du
 Ji beden des so overkwemen,
 Unde dem fromen Lampen syn leyvend nemen?
 Darto ji beden kwaden deve,
 Offerden mi syn höved alfe breve?
 Wente do wi updeden den sak,
 Nigt anders do darinne stak
 Men Lampen höved mi to hön!
 Bellyn hävt gekregen darför syn lön,
 Dit hävve ik alrede eins gefägd:
 Over di fhal gân dat fulve regt!

Reinke sprak: we mi der nöd!
 Were ik men alrede död!
 Horet mi, hävve ik dänne fhuld,
 So is mi bäst gude geduld.
 Hävve ik fhuld, latet mi döden:
 Ik kome dog nümmer üt den nöden,
 Unde üt den forgen, där ik inne bin;
 Wente de forräder, de ram Bellyn,
 Hävt underflagen einen fhat to ryk,
 Nigt is up érden dat gelyk!
 Wente de kleinöde, de ik öme dede,
 Do he mid Lampen fan my fhede,
 De hävven Lampen forraden dat lyv;

Wen-